

La llegenda de «Les Fades d'Aigua de La Foradada»

Fa molts i molts anys, tants que la gent no sap dir quants, corria la veu que en el Gorg de la Foradada hi vivien unes fades d'aigua. Aquestes fades habitaven en les profunditats de les aigües, on tenien el seu regne. Però les nits de lluna plena sortien a la superfície per sentir la suavitat de l'aire i prendre els raigs de lluna. Els moments que estaven a fora de l'aigua aprofitaven per pentinar els seus llargs i sedosos cabells, alhora que es delectaven cantant unes dolces i melodioses tonades.

Aviat la gent del poble va començar a parlar de la gran bellesa d'aquestes fades, però també del perill que la seva mirada podia comportar: deien que si els ulls d'una fada t'atrapaven, et convertien en pedra a l'instant.

A la Serra, una masia que està pels voltants, hi vivia una família que tenia dos fills. Eren alts, forts i de bon veure. Treballaven tot el dia al bosc talant llenya, i molt sovint passaven pels boscos pròxims a La Foradada. Per això, alguns vespres, tornant a casa, havien sentit els temptadors cants de les fades d'aigua. Una nit que estaven tots dos fills contemplant la lluna plena a la porta de casa seva, van començar a sentir els cants de les fades, més embriusadors que mai, i en no poder-s'hi resistir van decidir anar, d'amagat, a veure fins a quin punt eren de belles aquestes fades. En silenci absolut i al resguard de l'espessa vegetació, van començar a baixar el corriol que porta al llac.

Quan van arribar a baix s'amagaren darrera uns salzes i restaren bocabadats quan van veure la meravella que tenien davant seu. Fades amb els cabells rossos, rojos, morenes, d'ulls negres, verds i d'altres blaus, totes saltant per sobre l'aigua, anaven cantant les seves màgiques tonades. Però n'hi havia una que destacava en bellesa i, tant i tant absorts estaven en la seva contemplació, que no es van adonar que la insistència de les seves mirades va cridar l'atenció de la fada, i quan aquesta els va mirar, es van convertir en pedres, un al costat de l'altre. Quan a l'endemà van descobrir les dues roques al peu del llac i van saber que els dos nois de Cantonigròs havien desaparegut. Tothom va estar d'acord que s'havien convertit en pedres per l'encanteri de les fades d'aigua.

I, des d'aleshores, ningú més no ha tingut l'atreviment de baixar a La Foradada les nits de lluna plena.

